

In Oudewater doen mensen van buiten de kerk belijdenis

Dankbaar voor elke stap

Meer dan dertig (!) belijdeniscatechisanten begeleidt ds. R. de Koning Gans dit seizoen. De meesten van hen zijn van jongs af aan vertrouwd met het christelijk geloof. Voor sommigen van hen ligt dat anders. Zo ook voor de deelnemers aan een laagdrempelige ‘bijbelleeskring’.

Tekst: Koos van Noppen

Het was een overrompelende ervaring, vertelt de predikant. ‘Mijn collega en ik leiden om beurten een jaar de belijdeniscatechisanten. Vorig jaar waren er twintig, dat was al een ‘uitschieter’. Dit seizoen bleven er bij de eerste avond maar mensen binnenkomen: uiteindelijk liep het aantal op tot 28. Twintigers en dertigers vooral.’

Ds. De Koning Gans

Hoe ouder, hoe dieper

Een van hen is Leonie Sonneveld (21), studente aan de TU Delft. ‘Ik heb het voorrecht dat ik al van jongs af aan ben opgegroeid met het geloof’, vertelt ze in de pauze van haar zaterdagbaantje. ‘Periodes van grote twijfel heb ik nooit gehad. Scheelt misschien dat mijn moeder theologie heeft gestudeerd; ik kon met mijn vragen altijd bij haar terecht.’ Ook de tienerbijeenkomsten op de christelijke camping in de zomer speelden een positieve rol, zegt ze. ‘Bij de jongeren van de gemeente heb ik minder aansluiting. De meesten van hen gingen naar de Driestar in Gouda, ik zat op een andere middelbare school.’ Met overtuiging doet ze op eerste paasdag belijdenis. ‘Jezus is het waard om in het openbaar beleden te worden.’ Oudewater kent een traditie van trouwe kerkgang, vertelt ds. De Koning Gans. ‘Als gewoonte, in de goede zin van het woord. Belijdenis doen hoort er ook

bij, maar tegelijkertijd beseft men: het is niet vanzelfsprekend. Het is kleur bekennen voor het leven, dus dat moet je goed overwegen. Dat is een van de redenen waarom het niet alleen maar twintigers zijn, maar ook een stuk of tien dertigers. In het algemeen geldt: hoe ouder ze zijn, hoe dieper het gaat.’

Sprongetje

Samen met een oud-zendingswerker, gemeentelid Annie Kramer, leidt de predikant al enkele jaren een groep mensen die van huis uit geen band met de kerk hebben of bij wie de kerk jarenlang buiten beeld is geraakt. ‘Via het pastorale werk heb ik hen ontmoet. De één via een kerkelijk meelevende moeder, een ander doordat ik als klant in zijn winkel kom. Soms kreeg ik een tip van een gemeentelid: “Je moet daar ‘s langsgaan”. Dan ging ik op onderzoek uit; zonder afspraak, dat werkt het beste. Het contact leggen met mensen buiten de kerk is voor mij ook deel van mijn werk,’ zegt de predikant. ‘Ik ben er vaak op gespist en dan komt als vanzelf veel meer op je pad. Je moet soms vrijpostig een vraag stellen en dan zien wat er gebeurt. En als je de vraag krijgt: “Wat moet ik doen om gedoopt te worden?” dan maakt je hart een sprongetje.’

Aanstekelijk

Pal naast de Grote kerk en de kroeg woont Kees den Hartog (45). Met geloof heeft hij in zijn jeugd nooit veel opgehad. ‘Ik leefde mijn leventje, dat beviel goed. Zes jaar geleden, ongeveer een jaar na het

Kees den Hartog

overlijden van mijn vader, hoorde ik met Kerst de klokken luiden. Ik dacht: “Ik ga weer ‘s...’” De drempel bleek nóg hoger dan hij al dacht. ‘Je hebt het gevoel dat iedereen je ziet,’ vertelt hij.

‘Een paar maanden later, op een zonnige middag, stond ik in mijn blote buik en een biertje erbij een trekker schoon te spuiten, toen er een man met een baard achterom kwam fietsen.

“Ik zoek Kees den Hartog...”

“Dat treft.”

Hij stelde zich voor als de dominee en hij kwam me uitnodigen voor een bijbelleeskring. “Daar heb ik weinig zin in. Ik heb niets met geloof. Vraag mijn broer Bart maar.” Bart werd lid van de groep en vertelde me hoe laagdrempelig en leerzaam het was. Na verloop van tijd kwam de dominee weer langs. “Hé Kees, ik heb je gemist...”

Kees besloot aan te haken. ‘Maar toen m’n zusje daarna kanker kreeg, was ik snel terug bij af.’ Totdat hij zag hoe zij als gelovige met haar ziekte omging, óók in het zicht van haar levenseinde. ‘Ze was ervan overtuigd dat het met dit leven niet ophoudt. Ze leefde met God; op een aanstekelijke manier gaf ze daar getuigenis van. Dat trok mij over de streep.’

Trigger

Esther Brouwer (43) werd door een vriendin bij de bijbelleesgroep uitgenodigd. Ze is lid van een andere protestantse wijkgemeente. ‘Ik had veel vooroordelen bij de kring van de “zwarte kerk” en was bang dat ik me een vreemde eend in de bijt zou voelen.

Esther Brouwer

Ten onrechte, zo bleek, want ik voelde me er snel op mijn gemak.’ Een van haar kinderen maakte op school een moeilijke periode door. ‘Dat was de trigger om meer met het geloof te gaan doen,’ herinnert ze zich. ‘Er gebeurden in die tijd bijzondere dingen, die je niet zomaar zou kunnen afdoen als toeval. De gesprekken in de bijbelleesgroep waren een steun voor me.’

Aan het eind van het eerste jaar deed één deelnemer aan de bijbelleeskring belijdenis. Een vrouw van in de tachtig. Esther: ‘We vonden het wel een beetje sneu voor de dominee, maar we waren er gewoon nog niet aan toe.’

De kring ging door. ‘Door de gesprekken snapte ik beter wat het geloof betekent voor je dagelijkse leven,’ zegt Esther. ‘Vooraf dacht ik altijd dat het leven volgens de Bijbel voor mij onbereikbaar zou

zijn; je kunt toch nooit aan de norm voldoen. Maar door de kring ontdekte ik de praktische betekenis van woorden als dienen, liefhebben, trouw zijn, omzien naar elkaar. Het geloof heeft mijn leven verrijkt; ik zou nu niet meer zonder God en de Bijbel kunnen. En de kerkdienst: als ik een keer niet geweest ben, mis ik het.’

Kees: ‘Door het geloof verander je. Ik zal me niet zo gauw te buiten gaan aan drank of wat dan ook. Ik ben rustiger geworden. Mijn broer en ik runnen een bedrijf; vroeger kon ik best grommen op een medewerker, maar nu schiet ik niet meer zo snel uit mijn slof. Ik denk meer na over keuzes en ben veel zachter geworden.’

Eigen karakter

Zo aarzelend als ze indertijd waren, zo vastbesloten zijn ze nu: de bijbelleesgroep doet DV met Pinksteren belijdenis. ‘Niet tegelijk met de andere catechisanten,’ legt ds. De Koning Gans uit, ‘om het eigen karakter van de kring het volle pond te kunnen geven.’ De vragen die in beide groepen aan bod komen, ontlopen elkaar nauwelijks. ‘Wat dat betreft had het ook één gezamenlijk kring kunnen zijn. Met de bijbelleeskring zijn we nu het derde seizoen onderweg in het Johannesevangelie; elke keer lezen we een perikoop. Dit laatste seizoen bespreken we ook elke keer een paar vragen en antwoorden uit de *Gewone Catechismus*. Met de gewone belijdenisgroepen werken we met *Hou(d)vast* (materiaal dat ontwikkeld is door de HGJB, red.)’

Focus

‘Elke stap die mensen in de goede richting zetten, moet je met dankbaarheid tegemoet treden. Hen de hand reiken en verder helpen. Dat probeer ik in de kerkenraad ook uit te dragen. Zo mogen we iets weerspiegelen van de liefde van God voor mensen. Het gaat om de focus op het hart van de zaak, dat is Christus. In de praktijk betekent voor dat mij ook: niet te veel drempels opwerpen, omdat je weet dat de Heere een lange adem heeft met de wereld. Hij heeft ook veel geduld gehad met ons, om ons tot Zich te trekken.’

Hij vertelt over een jong stel, dat rondom de doop van hun tweede kindje had besloten veel meer ernst te maken met het christelijk geloof. ‘Tijdens een van de bijeenkomsten meldden ze dat ze eerder die week in stilte waren getrouwd. Daar kun je dan een hele boom over opzetten, je kunt daar ook van af zien en blij zijn met de stappen die ze zetten. Zou dat niet iets van de Geest zijn? Het gaat om die gastvrije grondhouding. De kerk is geen bastion met ingewikkelde toegangsregels.’

Kees: ‘Pas geleden vond ik in oude paperassen mijn militair paspoort. Daarin staat: “Godsdienst: geen”. Het deed me best pijn om dat te lezen. Dat is nu voorbij.’ ■

Koos van Noppen
is hoofd stafafdeling
communicatie bij
de IZB.